

"*Sejdeme se příští rok do třetice?*" Touto více méně řečnickou otázkou jsem končila povídání z loňského, v pořadí 2. ročníku festivalu Bluegrass Garden v pražském KC Zahrada. Divácký zájem a úspěch nechával tušit, že se modrotrávnové semínko festivalu v Zahradě nejen uchytlo, ale pečlivě opečovávané dramaturgem Tomášem Rulfem pevně zakořenilo. Ve čtvrtek, 2. listopadu v 19 hodin, před nastoupenou jednotkou, ehm, před plným sálem, mohl tradiční průvodce festivalem Jirka Holoubek 3. ročník Bluegrass Garden zahájit. A taky zahájil.

Tříletá historie není tak dlouhá, abychom si nemohli připomenout dramaturgický záměr předchozích dvou ročníků. První, tehdy ještě pod názvem Bluegrass Marathón, byl věnován spíše tradicionalistům (Monogram, Blackjack, Vabank Unit a Reliéf), loňský ročník představil bluegrass s přesahy do jiných žánrů, především rocku, folku a country, s výraznými pěveckými a instrumentálními osobnostmi (Modrotisk, Drive, Reliéf a jedinečný projekt Dueling Fingers banjistů Luboše Maliny a Martina Fridricha). Letos Tomáš Rulf pozval čtyři skupiny, které mají ve svém středu výraznou autorskou osobnost, tvořící původní muziku bluegrassových nástrojů a písíci texty v mateřském jazyce, působící na naší bluegrassové scéně již nějaké to desetiletí. Postupně se nám představili **Vojta Zícha** a **Druhá míza**, **Petr Kůs** a **Fámy**, **Reliéf** (s překvapením) a

Cop

s Míšou Leichtem. Znalci anglicky zpívané muziky Reliéfu si již možná ťukají na čelo, co tu blábolím o mateřštině. Na obranu svého tvrzení podotýkám, že úhlavní autor původního repertoáru Zbyněk Bureš píše anglické texty svých skladeb tak věrohodně, jako by byla angličtina jeho rodnou řečí. Pozorný čtenář si dále jistě povšiml, že Reliéf, který tedy zatím hraje jen desetiletí jedno, nechyběl v žádném ročníku. Pánové Bureš, Holoubek, Dvořák a Peroutka navíc každoročně v následném sobotním workshopu zdokonalují hru přihlášených banjistů, kytaristů, mandolinistů a kontrabasistů.

Tomáš Rulf letos seřadil účinkující velmi příhodně, a to i přes malou komplikaci, neb ti co měli vystoupit jako druzí zahajovali, zatímco ti původně první ještě bloudili po Jižním Městě a pak hledali parkovací místa.

Vojta Zícha, podle slov Jirky Holoubka, začal hrát bluegrass dříve, než jej Bill Monroe vymyslel. Pravda to samozřejmě není, své první banjo dostal Vojta v roce 1968, když mu bylo 13, ale naopak pravdou je, že o pár let později již udivoval svou hrou i autorstvím především instrumentálek ve veleúspěšných pražských Blátotlačkách. Po vojně začal psát i písničky pro

Cop se suplem za Jirku Vopavu

foto: Tomáš Rulf ©

českolipské folkové Studio PF, které založil se svou první ženou Milenou, a v Českých Budějovicích, kam jej posléze osud zavál, účinkoval v řadě sestav (Tampierovo bluegrassově recesní Zřídlo, SemTam, Minnesengři, druhý Žalmanův Spol, ?a basta Pavlína Jíšové) a stal se i vyhledávaným studiovým hráčem. V lednu 1999 se uskutečnil první koncert skupiny, která si až do dnešních dnů říká **Druhá míza**. Z původní pětky zůstal s Vojtou postavou největší kytarista na jihu Čech Tomáš Berka a od roku 2002 trio doplnila baskytaristka a všestranná instrumentalistka Romana Tomášková.

Asi tušíte, že muzika Druhé mízy má s bluegrassem společné snad jen to banjo. Vojta Zícha jej střídá s rezofonickou nebo akustickou kytarou a lahůdkami Dr. Mízy jsou bezesporu instrumentálky. Ve folkově laděných písničkách lehce humorných, romantických, bluesových či jazzových všichni zpívají s výrazem, s důrazem na obsah textů. Autorsky přispívají např. Jiří Smrž či Pepa Štross, a vedle Vojty i Romana, která energicky i něžně zazpívala téměř polovinu skladeb v jinak pánském repertoáru. Úvodní vystoupení diváky bezesporu naladilo a je jen škoda, že Druhá míza vystupuje jen velmi vzácně.

Skladatele, zpěváka a mandolinistu skupiny **Fámy** Petra Kůse asi tolik představovat nemusím. Vy, kteří bluegrassovou muziku alespoň trochu sledujete, víte, že snad každá z kapel, chce-li zazpívat nějakou tu českou, vybírá z "kůsovek", melodických skladeb s velmi dobrými zpěvnými texty. Petra Kůse jsem poprvé zaznamenala v 80. letech ve skupině Blanket, proslulé nádhernými barevnými vokály, zejména v acapellových gospelech. Dodnes se v rádiích hrají, podobně jako písničky z období Quartetu. Kůse známe i ze Šlapeta, zde hraje na kontrabas a možná, že škola lidové zábavy jej připravila i pro trefné průvodní slovo. S Fámami (Michal Novák - banjo, Petr Novák - kytara, Pepa Kučera - dobro, Martin Hanuš - kontrabas) představil zejména písničky z letošního nového CD

Ne

zralé mládí

, písničky v podstatě středně rychlé, o láskách i prohřeších dospělého kluka. Petr nás sice přesvědčoval, že jediná pravá láska existuje pouze mezi mužem a jeho pivem, případně mezi mužem a jeho automobilem, o pravé lásce k bluegrassové muzice a svých pěveckých kvalitách nás přesvědčovat nemusel. Jeho jemně zastřený hlas zní příjemně ve všech polohách, a přímo mistrovsky ovládá zpěv v koncovkách frází, naprosto přirozeně dokáže na dlouhý tón zazpívat krátkou slabiku či koncovou znělou souhlásku m, n, j, l...

Reliéf už jsem vlastně představila v úvodní části článku, opět mě potěšily barevné vokály i sóla, ve kterých kromě nemocí trochu pobledlého Zbyňka Bureše vynikal tenor Páji Peroutky. Přestože v písničkách nepadne slovo česky a porozumění jejich obsahu mi zůstává utajeno, vychutnávám si, s jakou precizností a přitom lehkostí zní čtyřhlas vycházející z tradic zpěvu všelijakých těch "brothers" amerického bluegrassu a country. Ovšem v bloku Reliéfu přece jen jedna česká písnička zazněla. Zcela neplánovaně jako host vystoupila **Pavlína Jíšová**, která přijela z Českých Budějovic s šoférem Vojtou Zíchou na večerní natáčení do pořadu na

Radiožurnálu. S Pájou Peroutkou, zároveň kontrabasistou i Pavlíniny doprovodné skupiny, zazpívala duet.

Když zima se vrací

a znělo jim to spolu báječně. Zbytek Reliéfu se od druhé sloky přidal s doprovodem. Pěkné folkové okénko.

Vždycky tvrdím, že bluegrassový koncert má končit pořádným nářezem. O ten se postaral plzeňský **Cop** a to hned ve dvou rovinách. Pochopitelně muzikou, současnou i z počátků své osmadvacetileté historie, převážně z autorské dílny Míši Leichta, a samozřejmě průvodním slovem svého lídra. Ačkoliv přesněji, spíše jeho dialogem s diváky. Prostě, když na vás Leicht s širokým úsměvem na tváři vypálí, jak se na Bluegrass Garden strašně těšili a už se nemohli dočkat, až začnou hrát, prostě mu to uvěříte a těšíte se taky. Když Leichta lehce pozlobil jinak velmi dobře zvučící Milan Aichinger, nebo pan osvětlovač dopřávající muzikantům ostrými štychy "světelnou lázeň", oběma domluvil tak elegantně, že se diváci bavili a pánové neurazili. V sestavě Copu (Petr Sláma - dobro, Zdeněk Fík - baskytara a Jarda Štěrbá - housle) nahradil pro tento večer Jirku Vopavu na mandolínu Jirka "Plha" Rybář (s laskavým svolením "kapelníka" Bluegate - Ilon Leichtové), a nutno říct, že velmi dobře a přímo zářil nadšením. Více příležitostí ke zpěvu dostal i vyvoněný Martin Fridrich, jasný tenor zněl velmi hezky, jen bych Martinovi vytkla lehké šumlování. Cop pochopitelně přidával a přidával, a teprve kolem 23,30 Jirka Holoubek letošní Bluegrass Garden odpískal a pozval muzikanty, zejména kontrabasisty, na sobotní workshop a na příští ročník 2007.

Tomáš Rulf mi snad každoročně zve hosty jako na objednávku. Po čtyřech a půl hodinách sezení v jedné poloze na pohodlné, ale přece jen židli, jsem se sice těžce rozvzpomínala, jak se chodí, ovšem dojmy z muziky, která odsejpá a ze sympatického projevu všech účinkujících, mě postavily na nohy a kroky spolehlivě dovedly domů. A doufám, že mě zase přivedou na Bluegrass Garden 2007.